

Kapitány Máté HALLÓ

 ligetmuhely.com/kapitany-mate-hallo/

Esküszöm, olyan, mintha valami zombi-filmben lennék, valami posztapokaliptikus szországban. Halló, mondom ezredszerre is a telefonba, de senki nem felel. Az hagyján, hogy a semmi közepén lebegek egy omladozó épületben, ahol esténként átsüvít a szél a nyitott tereken, az hagyján, hogy az egyetlen fűtött helyiség egy ősrégi kommunikációs szoba, de legalább valaki beleszólna abba a redvás telefonba. Esküszöm, örülnék, ha jönnének a zombik, de hát ők se jönnek! Ők se hülyék! Ki akarna a tejszerű, fagyos vízen átúszni, felkapaszkodni az omladozó lépcsőfokokon és bemászni ebbe a málló vakolatú penészdobozba? Pedig tárt karokkal fogadnám őket, de szó szerint, hogy gyertek, testvéreim, lakmározatok a finom vádlimból, gyomromból, vesémből, gyertek, galambocskáim!

Az ingatlanos persze fűt, fát beígért, hogy itt aztán zavartalanul, itt aztán békésen tudok majd dolgozni. Hogy esténként milyen kellemesen elnyugtat a víz kotyogása, ahogy a lépcsőt nyaldossák a lágy hullámok. Hogy némi ráfordítással és fantáziával álomotthonná alakíthatom. Jó, én meg hittem neki, tény, naiv vagyok és ostoba, aláírom. Tetszett a táj, tetszett a sejtelmes fehérség, meg hogy nincs közös költség. Eleinte a kommunikációs szobát is szerettem, gyermekmódra játszottam a műszerekkel, dülöngéltem a székkel, bele-beleszóltam a mikrofonba, hogy halló, halló, van itt valaki? Akkor még nem vártam választ. Most már igen. Elvégre milyen kommunikációs szoba az, ahol senkivel sem lehet kommunikálni? Internetkapcsolat nincs, tévé nincs. Még az EB meccseket sem tudom nézni.

Brékó, brékó, próbálkozom, hátha csak ez hiányzik, hogy feleljenek. Brékó, brékó, itt a penészdoboz tulajdonosa beszél. Van ott valaki?

Mikor nyugszik a Nap, kiülök a lépcső tetejére, és lógatom a lábamat. Régebben volt itt egy csónak, de eltűnt. Valaki elkötötte talán. A part olyan messze van, hogy nem bírom rászánni magam az úszásra. Mi van, ha félúton elhagy az erőm, és vízbe veszek? A vízihullák püffedtek és kékek. Ennél azért hiúbb vagyok.

magányra vágytam

Az épület raktárhelyisége még mindig dugig van konzervkajával és cigarettával. Táplálkozásomat olyan profizmussal osztom be, mint egy úrhajós. Ügyelek hogy mindennap más típusú konzervet egyek, lehetőleg minél több vitamin bevitele mellett. Hétfő babnap. Kedd székelykáposzta. Szerda sólet füstölt hússal. Csütörtök krumplifőzelék kolbással. Péntek paradicsomos húsgombóc. Szombat lecsós tarhonya. Vasárnap sárgaborsó főzelék. Ünnepnapokon zúzapörkölt vagy töltött paprika. Ezek ugyanis a nagymamámra emlékeztetnek. Bubimentes víz van. Kóla nincs. Kávé nincs. Annyit füstölök, mint egy gyárkémény. Már nem is sárga az ujjam, hanem barna. Persze van valami romantikus ebben az egészben, valami ártatlan és szabad cserkészbáj. Magányra vágytam, azt megkaptam. Békére vágytam és csendre, hazugság lenne azt állítani, hogy az itt nem áll rendelkezésemre. De már visszavágyom az életbe. Nem Robinson Crusoe vagyok, még csak Tom Hanks sem a *Számkivetett*ből. Egy mezei bérszámfejtő vagyok, se több, se kevesebb.

Ülök a kommunikációs szobában, köhögök. Akkor is újra rágyújtok, döntöm el, mintha a tüdőmmel vitatkoznék. Egészséges a belső szervekkel kommunikálni? Egyesek szerint igen. Felállok, és elindulok a raktárhelyiség felé, hogy felnyaláboljak egy doboz cigit. Ekkor megszólal a telefon. Megdermedek, megfordulok. Hiába vártam a hívást, azért ez ijesztő. Leülök a székbe, izzad a tenyerem, ahogy felveszem a kagylót. Még a hangom is remeg, mikor beleszólak.

– Halló – mondom –, Isten?

Lányos zavaromban jobb nem jut eszembe, sajnálom. Egy némileg kiégett, reszelős hang válaszol: nem.

– És maga? – kérdezi aztán.

– Én sem – felelek, és ahogy ezt kimondom, kicsit csalódott vagyok.

– Akkor legalább imádkozni nem kell – vonja le a következtetést.

Ki lehet ez, tűnődöm. És miért hívott?

– Na – szól bele aztán újra a hang –, csakhogy felvette. Már vagy ezerszer beleszóltam ebbe a tetves kagylóba, teszi hozzá.

– Én is – mondom neki, sértetten. Hosszú csend következik. Agyal valamin, gondolom.

– Akkor lehet – mondja aztán –, lehet, hogy mindig egyszerre indítottunk hívást, és ezért foglaltat jelzett.

Megjelenik előttem egy enyhén ittas kocsmafilozófus képe, avas bűzű, borotvátlan, ahogy a kagyló fölé hajol, valahol egy másik, semmiben lebegő, lepukkant épületben.

– Igen – mondom –, ez bizony könnyen meglehet.

Szuszog egy kicsit, nehezen veszi a levegőt. Testes lehet.

– Na és? – kérdezi –, most mi újság?

Mit lehet erre válaszolni?

– Éppen cigizni készültem – mondom, és újra köhögni kezdek.

– Ez csúnya köhögés – állapítja meg –, hurutos. A maga helyében nem dohányoznék.

Egy pillanatra átfut agyamon a gondolat, hogy vagy a lelkiismeretemmel vagy a tudómmal társalgok éppen. Elönt a düh, de lenyelem.

– Igen, igen – ismerem el –, vissza kellene venni kicsit a bagózásból. Hát magánál mi a helyzet? – kérdezem, talán, hogy témát váltsunk.

– Nem sok – dűnnyögi –, ücsörgök és hívásokat kezdeményezek.

– Honnan hív – tudakolom –, belföldről?

– Miért, fél, hogy drága lesz a beszélgetés? – Röhög, recsegősen, kellemetlenül.

– Igaz – ismerem el –, végül is mindegy. Magánál van tévé?

– Nincs – feleli –, és internet sincs.

– Zombik? – kérdezem most.

– Parancsol? – kérdez vissza.

– Zombik – mondom –, élőhalottak. Húszabáló tántorgók. Vannak?

– Ja, zombik – recsegi –, zombik azért vannak. – Röhög. Nem tudom, hogy viccel-e, ezért nem nevetek. Hallgatunk.

– A maga háza is a vízben lebeg? – faggatom.

– Az enyém egy hegy tetején van. De lebontották a lépcsőt, ahol fel lehetett mászni. Itt ragadtam.

– Nekem meg elkötötték a csónakomat – panaszolom neki.

– Ki köt el egy csónakot? – hitetlenkedik.

– Ki bont le egy lépcsőt?

– Jogos – állapítja meg. – Manapság már senkiben sem lehet megbízni.

– Háziállata van?

– Nincs, pedig jó lenne. Mondjuk egy macska. Magának van?

– Nekem sincs.

A vonal most szakadozottabbá válik, valami különös kattogás töri meg. Lehet, hogy lehallgatnak? Lehet, hogy az úrlények figyelik a két utolsó élő ember telefonbeszélgetését? Jobb az elővigyázatosság, döntöm el. Csuktak le már

embereket kevesebbé is.

– Összességében azért elégedett vagyok a dolgokkal – szólok a kagylóba –, szép ez a világ. És kellemesen kotyog a víz, ahogy a lépcsőt nyaldossák a lágy hullámok.

Percekig nem szól, már kezdek aggódni, hogy letette, amikor újra hallom a hangját:

– Igen, igaza van, azt hiszem, nincs okunk panaszra.

Ő is kapcsolhatott a lehallgatást illetően. Nem hülye. De szomorú lett a hangja.

– Mivel üti el az időt? – kérdezem. – Van valami hobbija?

– Farigcsálok – válaszolja. – Széklábakat. Szobrokat faragok belőle.

– Kreatív – állapítom meg. – Én az étrendemet osztom be. Ez a napi rutin.

– Hát, ez viszont nem hangzik túl kreatívan. Már ne is haragudjon, hogy ezt mondom. De biztos remek egészségügyi mutatói vannak. Persze, leszámítva a dohányzást.

– Leszámítva a dohányzást.

– A haláltól fél? – kérdi, de megint recseg a vonal, ezért alig lehet érteni.

– A halaktól?

– A haláltól.

– Persze, hogy félek – ismerem be. – Miért, maga nem?

– Nem vagyok róla meggyőződve, hogy még mindig élek.

Már megint filozofál.

– Akkor maga egy zombi?

– Mi ez a zombi-fixáció magánál? – kérdezi, és kissé feszült a hangja.

– Biztos az unalom teszi.

– Maga biztos abban, hogy még él?

Eltöprengek. Ilyesmin nem szoktam gondolkodni.

– Hát, végül is éhesnek éhes vagyok, szarni szarok, front idején fáj a fejem, van, hogy belázasodok, és most magával beszélgetek. Szerintem ez elég bizonyíték arra, hogy élek.

– Mi van – veti fel ő –, mi van, ha nem is beszélget senkivel? Mi van, ha én nem létezem, ha mindez csak illúzió?

Kezd idegesíteni a pacák. De nem sérthetem meg. Nem veszíthetem el egyetlen beszédpartneremet.

– Na, idefigyeljen, uram – szólok határozott hangon, de azért udvariasan. – Nem teljesen mindegy, hogy élünk-e még vagy bomló hullák vagyunk? Így is, úgy is be vagyunk zárva, távol a világtól, egyedül, csakis egymás társaságára szorítkozva. Lehet persze itt jönni a lerágott csontokkal, hogy mindez csupán fantázia, hogy csak egy lepke álmai vagyunk, vagy pusztán árnyékok a barlang falán, de nem ez a lényeg.

– Lehet, hogy nem is emberek vagyunk, lehet, hogy a vízben lebegő ház beszélget a hegygel.

– Édes Istenem, ennek nincs semmi értelme! Ne szálljon el, uram, ne filozofáljon már!

– Elnézést, ha zavarom, akár le is tehetjük – duzzog ő.

Észnél kell lenni, nem akarom, hogy megszakítsa a beszélgetést.

– Kérem, elvesztettem kicsit a fejem, ne haragudjon! Folytassuk valami könnyedebb témával, mit szól hozzá?

– Bánom is én.

Jesszusom, mint egy gyerek.

– Ki a kedvenc focistája – kérdezem, ha már EB van, ugye.

– Most tényleg a fociról beszéljünk?

– Nem ragaszkodom hozzá. Van jobb ötlete?

– Mindegy, jó a foci is. Ki a kedvenc focistám? Ronaldo.

– De ugye, nem a Cristiano?

– De igen. Miért? Baj?!

– Nem, dehogy. Csak valahogy nem gondoltam magáról, hogy olyan Ronaldót kedvelő típus.

– Van ilyen típus? Mi maga, rasszista?

– Miért lennék rasszista? Tudja, mit? Ne is válaszoljon! Oké, Ronaldót szereti, nincs ezzel semmi probléma, remek focista!

– Remek!

Hosszú csend. Csak a víz kotyog odakint. Rágyújtának már.

– Miért, magának ki a kedvence? – szól bele aztán újra a kagylóba.

Hallom a hangján, hogy ő is igyekszik, ő is próbálja a legjobb oldalát elővenni.

– Csak azt ne mondja, hogy a Messi!

– Nem, nyugtatom meg. Nem a Messi.

– Hanem?

– Buffon.

– Buffon? De hát ő egy kapus!

– És?

– Nem tudom. Szokatlan választás...

Hallgatunk. Miért ne lehetne egy kapusért rajongani? Ez a fickó nagyon különös.

– Maga kire szavazott legutóbb – töri meg a csendet.

– Ne haragudjon, ezt nem szeretném megosztani.

– Miért nem? Csak mi ketten vagyunk. Talán az egész Földön.

– Ez intim kérdés. Főleg idehaza.

– Jó. Inni szokott?

– Alkoholra gondol?

– Persze.

– Egy vízben lebegő házban élek – emlékeztetem beszédpartneremet –, ahol konzerv van, cigi és bubimentes víz. Nem iszom alkoholt. Miért, a hegy tetején van pia?

– Nincs. Ezért is akartam legalább beszélni róla.

– Alkoholista?

– Intim kérdés. Főleg idehaza.

Röhög kicsit. Én köhögök. Kapar a torkom, és valahogy a vállamnál sajog a karom. Még a végén elvisz az infarktus.

– Olvasni szokott? – kérdezi.

– Régebben olvastam. De a könyveimet nem hoztam át a költözésnél. Félttem, hogy itt a párás levegőben tönkremennek.

– Én nem szoktam olvasni. Túl sok betű van egy oldalon.

Szép, gondolom. De más nincs, más nincs.

– Mi a kedvenc étele? – faggat most újra.

Egyre laposabb témákat hoz, tűnődöm, és kezd elegendem lenni az egészszről. Kell ez nekem?

– A rántott hús – válaszolok udvariasan, különösebb meggyőződés nélkül.

– A nagymamám még tudott rántott húst csinálni. Annak ropogott a bundája és puha volt a belseje. Az nem volt se túl sós, és éppenséggel sótlan sem. Ahhoz aztán jól esett a hideg sör.

Hallgatok. Az agyam már máshol jár. A kezemben fogom a kagylót és eltartom a fülemtől. A hangja még sokáig recseg, mint egy kósza hiba a csend rendszerében. Néhányszor még hallom, hogy „itt van, uram?, itt van még”, és mivel nem felelek többé, leteszi a kagylót. A vonal most néma, én is lerakom a telefont.

Állok a kommunikációs szobában, a testem hűvös és üres, és arra gondolok, hogy nem véletlenül vagyok itt. Jó ez a hely, igazán jó. Most végre rágyújtanék egy cigire. Kimegyek a lépcsőhöz, komótosan letelepszem, a lábamat a víz fölé lógatom. Tejként kavargok körülöttem a semmi. Ahogy ajkamhoz emelem a cigarettát, a vállamnál roppan egyet a karom, és az egész, úgy ahogy van, tőből leszakad. Nagy csobbanással landol, nyomban el is süllyed a vízben. Szomorkásan nézem a szétfutó gyűrűket. Megmaradt jobbommal bizsergő szemem felé nyúlok. Csak most tapintom ki, hogy egy kocványon lóg, és gondtalan kislányként hintázik. Amint kinyitom a szám, kiesik két fogam. Azok is a vízbe hullnak.

Szép, gondolom, és sóhajtok egy nagyot. Akkor most már nem kell várni a zombikat.

kép | Martin Roemers: A hidegháború emlékei című képsorozatból, lensculture.com